

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

80. podkreśla, że Komisja ma obowiązek wspierania wysiłków państw partnerskich mających na celu rozwój kompetencji w zakresie krajowej odpowiedzialności demokratycznej (kontrola parlamentarna oraz zdolności w zakresie audytu) w przypadku, gdy pomoc Wspólnoty oferowana jest w postaci pomocy budżetowej; nalega, aby Komisja spełniała to zobowiązanie bardziej solidnie i konsekwentnie; podkreśla, że uprawnione organy kontroli parlamentarnej oraz instytucja audytowe stanowią główny czynnik gwarantujący osiągnięcie trwałych skutków wsparcia z budżetu UE; wzywa do rozwoju mechanizmów monitorowania i nadzoru ze strony społeczeństwa obywatelskiego, tak aby umożliwić im monitorowanie wykorzystania i wpływu finansowania z UE;
81. wzywa banki inwestycyjne, w tym Europejski Bank Inwestycyjny, do zapewnienia, że udzielane przez nie pożyczki i inwestycje realizowane w państwach pokonfliktowych, zwłaszcza państwach bogatych w zasoby, były zgodne z normami w zakresie praw człowieka i normami środowiskowymi i nie przyczyniały się do podsywania napięć;
82. pochwała prace nowo utworzonej Komisji Budowania Pokoju ONZ; zaznacza potrzebę współpracy z partnerami międzynarodowymi, zwłaszcza ONZ, w kwestiach związanych z pomocą; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, aby system ONZ dysponował właściwymi zasobami oraz był rozliczany ze wspierania procesów zachodzących wewnątrz kraju, w których uczestniczą Komisja Budowania Pokoju ONZ oraz inne jej organy;
83. podkreśla, że pomoc na rzecz rozwoju stanowi ogromnie ważny element utrwalający pokój i zapobiegający konfliktom w krajach o niestabilnej sytuacji, jednak pomoc taka oraz pomoc na rzecz rozwiązywania konfliktów nie powinna przewidywać środków militarnych i żadna jej część nie powinna służyć celom wojskowym;
84. zaleca wdrożenie kodeksu postępowania dla personelu ONZ oddelegowanego do stref powojennych oraz wzywa do przyjęcia postawy zero tolerancji dla przemocy seksualnej dokonywanej przez personel sił pokojowych i organizacji pozarządowych;
85. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, sekretarzowi generalnemu ONZ, Komisji Budowania Pokoju ONZ, Komisji Unii Afrykańskiej, Radzie Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu oraz WZP AKP-UE.

Zimbabwe

P6_TA(2008)0640

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe

(2010/C 45 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Zimbabwe, a w szczególności ostatnią z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/135/WPZiB z dnia 18 lutego 2008 r. ⁽²⁾ odnawiające środki ograniczające w odniesieniu do Zimbabwe, odnawiające do dnia 20 lutego 2009 r. środki ograniczające, nałożone na Zimbabwe na mocy wspólnego stanowiska Rady 2004/161/WPZiB z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽³⁾, uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1226/2008 z dnia 8 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe ⁽⁴⁾ oraz wnioski Rady Europejskiej z dni 11-12 grudnia 2008 r. w sprawie Zimbabwe, w których wyrażono poważne zaniepokojenie pogarszaniem się sytuacji humanitarnej w Zimbabwe,
- uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji w Zimbabwe przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0364.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 10.12.2008, s. 11.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- uwzględniając sprawozdanie misji obserwacji wyborów Parlamentu Panafrykańskiego w sprawie zharmonizowanych wyborów, które odbyły się w Zimbabwie w dniu 29 marca 2008 r.,
  - uwzględniając rezolucję w sprawie Zimbabwe przyjętą podczas 11 szczytu Unii Afrykańskiej, który odbył się w Szarm el-Szejk w dniach 30 czerwca – 1 lipca 2008 r.,
  - uwzględniając porozumienie z dnia 15 września 2008 r. w sprawie rozwiązania problemów, z jakimi boryka się Zimbabwe, zawarte między Afrykańską Narodową Unią Zimbabwe – Frontem Patriotycznym (ZANU-PF) i dwoma ugrupowaniami Ruchu na rzecz Demokratycznych Zmian (MDC),
  - uwzględniając traktat Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) oraz załączone do niego protokoły, m.in. protokół wyborczy SADC,
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Zimbabwe boryka się z kryzysem humanitarnym na skalę masową, w którym 5,1 mln ludzi – prawie połowa ludności kraju – dotkniętych jest głodem, mając na uwadze, że wybuch epidemii cholery, spowodowany załamaniem się zaopatrzenia w wodę i systemu usług sanitarnych, spowodował co najmniej 783 ofiary śmiertelne oraz stał się przyczyną zakażenia ponad 16 400 osób w Zimbabwie, zaś ponad 300 000 ludzi poważnie osłabionych brakiem żywności zostało ciężko zagrożonych epidemią,
- B. mając na uwadze, że władze Zimbabwe jasno dały do zrozumienia, że nie są w stanie położyć kresu kryzysowi humanitarnemu oraz że nie zaprzestaną surowego represjonowania swoich przeciwników; mając na uwadze, że istnieje wyraźny związek między katastrofą humanitarną i kryzysem rządów, który został spowodowany faktem, że Robert Mugabe nie przeprowadził uczciwych i wiarygodnych wyborów oraz nie przestrzegał zasad porozumienia z 15 września 2008 r., dotyczących utworzenia rządu jedności narodowej w celu zakończenia kryzysu pomimo prób mediacji podejmowanych przez prezydenta Republiki Południowej Afryki Tabo Mbekiego,
- C. mając na uwadze, że stopa inflacji w regionie szacowana jest na miliardy procent, co stanowi najwyższy wskaźnik na świecie, oraz że 80 % ludności żyje za mniej niż 1 USD dziennie, nie mając dostępu do podstawowych zasobów, takich jak żywność i woda,
- D. mając na uwadze, że zdaniem międzynarodowej, humanitarnej organizacji medycznej „Médecins Sans Frontières” (Lekarze bez granic) co najmniej 1,4 mln ludzi jest zagrożonych cholera, jeżeli epidemia nie zostanie powstrzymana u źródła; mając na uwadze, że epidemia przenosi się do RPA i Botswany,
- E. mając na uwadze, że połączenie kryzysu gospodarczego, politycznego i społecznego odbiło się niekorzystnie zwłaszcza na kobietach i dziewczętach oraz że są one szczególnie narażone na zakażenie cholera, ponieważ odpowiadają za opiekę nad chorymi w domu,
- F. mając na uwadze, że średnia długość życia w Zimbabwie spadła w ostatnim dziesięcioleciu z 60 lat w przypadku obu płci do 37 lat w przypadku mężczyzn i 34 lat w przypadku kobiet, mając na uwadze, że obecnie 1,7 mln ludzi w Zimbabwie żyje z wirusem HIV,
- G. mając na uwadze, że poza kryzysem politycznym i zagrożeniem dla zdrowia publicznego w Zimbabwie nasila się kryzys praw człowieka, którego ostatnim przejawem był szereg uprowadzeń obrońców praw człowieka, takich jak Jestiny Mukoko, której zniknięcie było modelowym przykładem prześladowania i straszenia obrońców praw człowieka przez ludzi podejrzanych o działanie z upoważnienia władz Zimbabwe,
- H. mając na uwadze, że UNICEF szacuje, iż zaledwie 40 % nauczycieli w kraju wykonuje swoją pracę, a na zajęcia uczęszcza jedynie trzecia część uczniów; mając na uwadze, że nauczyciele, podobnie jak lekarze i pielęgniarki, okresowo strajkowali i byli brutalnie prześladowani przez policję za wykonywanie swojego prawa do pokojowej demonstracji,

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- I. mając na uwadze, że „mędrcy” – były sekretarz generalny ONZ Kofi Annan, były prezydent Stanów Zjednoczonych Jimmy Carter oraz obrończyni praw kobiet i dzieci Graça Machel – nie uzyskali zezwolenia na wjazd do Zimbabwe,
- J. mając na uwadze, że wielu afrykańskich przywódców, m.in. arcybiskup Desmond Tutu, prezydent Botswany Ian Kama oraz premier Kenii Raila Odinga, wezwało Roberta Mugabego do ustąpienia,
- K. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2008 r. na uroczystości obchodów sześćdziesięciolecia Powszechnej deklaracji praw człowieka prezydent Francji Nicolas Sarkozy w imieniu UE wezwał Roberta Mugabego do ustąpienia, stwierdzając, że Robert Mugabe „przetrzymuje ludność Zimbabwe jako zakładnika” oraz że ludzie w Zimbabwe mają prawo do wolności, bezpieczeństwa i szacunku,
- L. mając na uwadze, że Zimbabwe jest bliskie spełnienia kryteriów powołania się na deklarację zatwierdzoną podczas szczytu ONZ w e wrześniu 2005 r., w której stwierdzono, że istnieje międzynarodowy „obowiązek ochrony” ludzi, na których dokonuje się zbrodni przeciwko ludzkości,
  1. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalną sytuacją humanitarną w Zimbabwe, epidemią cholery, głodem i całkowitym powstrzymaniem się reżimu Roberta Mugabego od podjęcia pozytywnych działań w celu zaradzenia kryzysowi; wzywa Radę i Komisję, żeby potwierdziły swoje zobowiązania wobec obywateli Zimbabwe poprzez znaczący, długoterminowy program pomocy humanitarnej;
  2. zauważa, że Unia Europejska uruchomiła właśnie 10 mln EUR środków pomocowych i wzywa władze Zimbabwe do zniesienia wszelkich ograniczeń wobec humanitarnych agencji pomocowych i do zagwarantowania, że będzie można udzielać pomocy humanitarnej zgodnie z zasadami humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności;
  3. w pełni popiera wysiłki wspomnianej wyżej delegacji „mędrców” mające na celu zaradzenie kryzysowi w Zimbabwe; uważa za całkowicie niedopuszczalne, że reżim Roberta Mugabego odmówił członkom tej delegacji wizy wjazdowej, skoro chcieli oni wykorzystać swoje znaczenie, żeby zwiększyć natychmiastową i długoterminową pomoc dla kraju i zakończyć w ten sposób straszne cierpienia ludzi w Zimbabwe;
  4. stanowczo potępia ciągłe stosowanie przez reżim Roberta Mugabego przemocy wobec członków i sympatyków MDC; jest oburzony serią niedawnych uprowadzeń obrońców praw człowieka i wzywa do natychmiastowego uwolnienia Jestiny Mukoko, dyrektora Zimbabwe Peace Project [Projekt pokoju dla Zimbabwe] (ZPP), Zacharii Nkoma, brata znanego prawnika zajmującego się prawami człowieka Harrisona Nkomo, Brodericka Takawiry, koordynatora ZPP na prowincji, Pascala Gonza, kierowcy w ZPP, oraz wielu członków MDC i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, a także wzywa do pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców tych uprowadzeń;
  5. z zadowoleniem przyjmuje poszerzenie unijnego wykazu osobistości reżimu Roberta Mugabego objętych zakazem oraz nalega, żeby dodano do niego kolejne nazwiska głównych popleczników Roberta Mugabego, m.in. Florence'a Chitaury, byłego ministra z ramienia ZANU-PF, który podobno obecnie żyje w Londynie, odmawia potępienia Roberta Mugabego i bez przeszkód przemieszcza się do Zimbabwe i z powrotem;
  6. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ, żeby rozważyła nałożenie ukierunkowanych sankcji (zakaz przemieszczania się i zamrożenie aktywów) na Roberta Mugabego i osoby aktywnie uczestniczące w stosowaniu przemocy czy naruszaniu praw człowieka; wzywa zwłaszcza Chiny, Rosję i RPA, żeby w Radzie Bezpieczeństwa ONZ poparły surowe środki przeciwko reżimowi Roberta Mugabego oraz żeby dały afrykańskim rządom do zrozumienia, że nie zamierzają już udzielać jakiegokolwiek poparcia reżimowi Roberta Mugabego;
  7. z uznaniem przyjmuje, że rządy Kenii, Botswany i Zambii mówią jednym głosem przeciwko Robertowi Mugabemu, oraz wyraża głębokie rozczarowanie faktem, że tak wiele innych rządów afrykańskich jest wciąż gotowych przemykać oczy na niegodziwość jego reżimu;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

8. podkreśla, że ludzie w Zimbabwe rozpaczliwie potrzebują politycznej zmiany, oraz potępia fakt, że Robert Mugabe odmawia wykonania porozumienia, które podpisał 15 września 2008 r. i zgodnie z którym miał przekazać kluczowe ministerstwa partii Morgana Tsvangiraiego, oraz że nie zapoczątkowuje reformy politycznej;
9. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że istniejąca wśród obywateli Zimbabwe rozpaczliwa potrzeba natychmiastowej, radykalnej i demokratycznej zmiany wciąż jest pogwałcana przez opresyjny, oparty na manipulacji reżim Roberta Mugabego, który służy sam sobie;
10. pilnie wzywa kraje afrykańskie i instytucje regionalne, w tym SADC, a zwłaszcza Unię Afrykańską jako gwaranta porozumienia z 15 września 2008 r., a także wybitnych Afrykańczyków, do zwiększenia presji zmierzającej do zapewnienia sprawiedliwego, słusznego rozwiązania sytuacji w Zimbabwe, opartego na wiarygodnych wyborach, jakie odbyły się w marcu 2008 r., oraz do monitorowania w wyważony sposób wszelkich porozumień politycznych;
11. wzywa Radę, żeby zachęciła Unię Afrykańską do przygotowania planu aktywnej interwencji mającej na celu ochronę ludności cywilnej w Zimbabwe;
12. wzywa Radę, żeby stale zwracała uwagę na możliwe skutki, jakie dla wywołują dla regionu umyślne zaniechania i nieudolne rządy ZANU-PF, destabilizujące Zimbabwe;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w regionie uchodźców z Zimbabwe i ubolewa na aktami przemocy dokonywanymi w sąsiadujących krajach wobec uchodźców z Zimbabwe; wzywa Komisję do udzielenia tymże państwom sąsiadującym wsparcia poprzez realizację programów pomocy finansowej i materialnej dla uchodźców;
14. stanowczo wzywa wszystkie zainteresowane podmioty i wspólnotę międzynarodową, żeby byli gotowi na wsparcie gospodarczej i społecznej odbudowy Zimbabwe, jeżeli zostanie utworzony rząd, który rzeczywiście odzwierciedli wolę obywateli Zimbabwe w pełnym zakresie oraz jeżeli zaistnieją namacalne znaki powrotu do poszanowania demokracji, praw człowieka i praworządności;
15. wzywa Radę i państwa członkowskie, żeby przyspieszyły działania dyplomatyczne w Afryce w celu zapewnienia aktywnego wsparcia dla zmian w Zimbabwe;
16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, rządóm państw grupy G8, rządóm oraz parlamentóm Zimbabwe i RPA, Sekretarzowi Generalnemu Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącym Komisji i Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, Sekretarzowi Generalnemu oraz rządóm państw Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju i jej Forum Parlamentarnemu.

Nikaragua

P6_TA(2008)0641

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie ataków na obrońców praw człowieka, swobód obywatelskich i demokracji w Nikaragui

(2010/C 45 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,